

Mezmun 127

**1 Evi RAB yapmazsa,
Yapıcılar boşuna didinir.
Kenti RAB korumazsa,
Bekçi boşuna bekler.**

I.Korintliler 3:7 Önemli olan, eken ya da sulayan değil, ekileni büyüten Tanrı'dır.

Mezmun 33:16 Ne büyük ordularıyla zafer kazanan kral var,
Ne de büyük gücüyle kurtulan yiğit.
17 Zafer için at boş bir umuttur,
Büyük gücüne karşın kimseyi kurtaramaz.
18 Ama RAB'bin gözü kendisinden korkanların,
Sevgisine umut bağlayanların üzerindedir¹;

**2 Boşuna erken kalkıp
Geç yatıyorsunuz.
Ey zahmetle kazanılan ekmeği yiyenler,
RAB sevdiklerinin rahat uyumasını sağlar.
3 Çocuklar RAB`bin verdiği bir armağandır,
Rahmin ürünü bir ödüdür.
4 Yiğidin elinde nasılsa oklar,
Öyledir gençlikte doğan çocuklar.
5 Ne mutlu ok kılıfı onlarla dolu insana!
Kent kapısında hasımlarıyla tartışırken
Utanç duymayacaklar.**

Hacca giderken söylenen bu Mezmun imanlı bir aile, imanlı bir ailenin tapınması hakkında olduğu kadar *'Tanrı'nın kilise topluluğu –imanın ev halkı'* hakkında konuşmaktadır.

Kurtulmuş kişiler kiliseden uzakta yaşayan kimseler değildir. Mesih'teki kurtuluşa iman kişiler tek başına bağımsız yaşayan kimseler değildir. Elçisel iman bizleri kilisede yaşayan, kilise ile yürüyen kimseler yapar.

Tanrı'ya Mesih aracılığında bağlandığımız gibi, Mesih'teki her imanlı kişi, Mesih aracılığı ile birbirine birlik ve paydaşlık için bağlanmıştır:

Mezmun 68:5 Kutsal konutundaki Tanrı, Öksüzlerin babası, dul kadınların savunucusudur.
6 Tanrı kimsesizlere ev verir, Tutsakları özgürlüğe ve gönence kavuşturur, Ama başkaldıranlar kurak yerde oturur.

Tanrı kendi halkını yalnızlıktan, tek başına olmanın verdiği güçsüzlükten ve tehlikeden korumak için halkına bir ev veriyor; onları ihtiyaç duydukları güvenceye alıyor.

Böylece Tanrı'nın ev halkı olarak bizler tapındığımızda Tanrı da evi bina ediyor:

¹ Meseller 21:30 Bilgelik yok ve anlayış yok Ve RAB'be karşı olabilecek öğüt yok (RAB'be karşı başarılı olabilecek Bilgelik, akıl ve tasarı yoktur). 31 At savaş günü için hazır tutulur, Ama zafer sağlayan RAB'dir.

Yeşu 24:15 ...Ben ve ev halkım RAB'be kulluk edeceğiz.

Yeşu bu sözleri bir tapınağı Rab'be adamak için söylemiyor. Ama Tanrı halkı olarak Tanrı'nın antlaşmasına bağlılık içinde olarak kendi ailesi ile birlikte Tanrı'ya ve Sözüne sadakati vurguluyor.

Benzer şekilde Mesih gençliğinde ailesi ile birlikte Yeruşalim'e Hac yolculuğuna gidiyor.

Luka 2:43-44 Bayramdan sonra eve dönerlerken küçük İsa Yeruşalim'de kaldı. Bunu farketmeyen annesiyle babası, çocuğun yol arkadaşlarıyla birlikte olduğunu sanarak bir günlük yol gittiler. Sonra O'nu akrabalar ve dostlar arasında aramaya başladılar.

45 Bulamayınca O'nu araya araya Yeruşalim'e döndüler.

46 Üç gün sonra O'nu tapınakta buldular. Din öğretmenleri arasında oturmuş, onları dinliyor, sorular soruyordu.

47 O'nu dinleyen herkes, zekâsına ve verdiği yanıtlara hayran kalıyordu.

48 Annesiyle babası O'nu görünce şaşırıldılar. Annesi, "Çocuğum, bize bunu niçin yaptın? Bak, babanla ben büyük kaygı içinde seni arayıp durduk" dedi.

49 O da onlara, "Beni niçin arayıp durdunuz?" dedi. "Babam'ın evinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?"

Tanrı bir topluluk istiyor; ve bu topluluk gelecekte açıklanacak olan bir görkeme bakıyor. Çünkü Tanrı bize **kilise ailesini** veriyor.

Bu ayetler yanlarında çocuklar ile birlikte Tanrı'ya tapınmaya giden anne ve babaların şükranlarını yansıtıyor. Bu yolculukta çocuklar için güzel olan şey aslında yolculuğun kendisiydi; ama anne ve baba içinse bu yolculuktaki en güzel şey tapınağın kendisi idi. Tanrı'da kilisesini böyle ailelerden kurmak istiyor.

127:1 ayetini tekrar hatırlarsak, insanlar genelde **işler ile uğraşarak** her şeyi boşa harcıyor (*insan kendi kişisel çabası ile lütuf kazanmaya çalışarak, kendi gayretine dayanarak başışlanma kazanmaya çalışarak, yaptığı iyiliklere bakarak günahları için kefarete etmeye çalışarak, işler yolu ile günahların bağışını ve sonsuz yaşamı kazanmaya çalışarak her şeyi boşa harcıyor*).

Ancak Rab karşılıksız lütfu ile bu tapınan aileyi bereketliyor. Yani Tanrı bereketlemezse, ne kadar çalışırsak çalışalım kişisel gayretler bir ürün getirmeyecek.

I.Korintliler 13:1 İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çıkaran bakırdan ya da zilden farkım kalmaz.

2 Peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem, her bilgiye sahip olsam, dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim.

3 Varımı yoğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz.

13 İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi. Bunların en üstünü de sevgidir

Yani ne kadar gayret edersem, ne kadar kurtuluşu kendi işlerimle satın almaya çalışırsam çalışayım; işler tek başına işe yaramıyor; ama Mesih'e dayanan bir iman, Mesih'in Müjdesi'ne dayalı bir güven, Yaratan Tanrı'nın Mesih'teki kurtuluşuna dayalı bir umut ile devam edince, diri bir iman ile tapınınca Rab bereketliyor.

Bu mezmur bir evden bahsediyor, öyleyse aynı anda bir kiliseden de bahsediyor. Böylece Rabbin evinde çalışan yapıcılar (öğreten ve yöneten ihtiyarlar, öğretmenler, müjdeciler, dyakonlar) gözlerini Rabbe dikmiş olarak çalışmazsa, gelecek tehlikelerden Rab`bin evini yani kiliseyi koruyamazlar (Bekçi boşuna bekler). Yapıcılar ya da bekçiler Tanrı`nın Evi, Tanrı`nın kenti için Rab`bin yüzünü arayarak emek vermezlerse, ayet “boşa didinir” diyor.

3 Çocuklar RAB`bin verdiği bir armağandır,

Tanrı bize çocuklar veriyor, dikkat edin, çocuklar bizim değil, halen Tanrı`nın çocuklarıdır (*bebekleri, çocukları niye vaftize getiriyoruz; çünkü Tanrı kendisine ruhta ve gerçekte tapınan aileler aracılığı ile evi yapıyor ve kenti koruyor*). Yani evin ya da kentin koruyucularında, sorumlularında iman yoksa işler başarıya götürmüyor: ev kurmak için çalışıyorsunuz ama olmuyor; kenti korumak için çalışıyorsunuz ama olmuyor.

Öyleyse *öğreten ve yöneten ihtiyarlar, öğretmenler, müjdeciler, dyakonlar* v.s. adanmış işçiler Tanrı`ya ve Mesih`ine dayanmadan, Müjde`nin vaadine güvenmeden, yani iman olmadan ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar bir ürün olmayacaktır. Evi Rab koruyacak, Kenti Rab bekleyecektir. İşçiler iman olmadan, ne kadar çalışkan olurlarsa olsun boşuna didinmiş olurlar. Öyleyse ailemiz için, kilisemiz için gözlerimizi keskinleştirmeliyiz –dünyasallığa, benliğe, şeytana karşı dikkatli olmalıyız.

Bu yolculuğun başından sonuna bir kişi yani Rab bereketliyor. Yani Tanrı bereketi altında çalışmalıyız, O`nun lütfu altında yaşıyoruz. Böylece evi Tanrı yapıyor. Bekçiler korumak için çalışıyor ama Rab koruyor.

Evi yapan, şehri koruyan bu lütf bizi Tanrı ile barıştırıyor. Böylece bizlerin siyon`a tapınmaya gitmek için olan bu uzun yolculuğu boyunca bazen yoruluyoruz, bazen çevremizdeki teşviksiz kimseleri güçlendirmek için çalışıyoruz. Ama bizleri Tanrı ile barıştıran bu lütf ile, bu lütuftan dolayı çocuklar yetiştirmekten vazgeçmiyoruz. Siyon`a gitmek uzun zaman alacak, ama çocuklar yetiştirmek de uzun zaman alacaktır. Böylece evin dışında kalan yabancı kimseleri imanının ev halkı yapmak için, kilise ailesinin bir üyesi yapmak için, yani Tanrı çocukları yapmak için çalışmalıyız.

Siyon`a tapınmaya giden bu ailelerin yanındaki çocukları düşünün, bu uzun yolculukta ne kadar çok yorulmuşlardır; ne kadar çok ailelerine ayrıca yük olmuşlardır, ne kadar çok itaatsiz olmuşlardır... Ancak buna rağmen Tanrı söz veriyor, evi yapacak, kenti koruyacak. İster ailemizden, ister kendi ev halkımızdan, isterse evin dışındaki yabancı kimselerden oluşan çocukların iyileştirilmesi uzun zaman alacak, sabır ve emek gerekecek; onları Rabbin öğüdü, uyarısı, azarlaması ile büyüteceğiz; ve bazen yorulacağız; ama umutsuzluğa düşmeyeceğiz. Çünkü Rab vaat ediyor: evi yapacak, kenti koruyacak...

Tüm yolculuk boyunca “Ben ve ev halkım RAB`be kulluk edip O`na tapınacağız” diyerek imanımızı sürekli ilan etmeli ve böylece imanı onaylamalıyız (Yeşu 24:15).

Böylece birçok kimse bu hayatta yalnız olduklarını düşünüyor. ancak Tanrı iman edenlere “*yalnız değilsiniz*” diyor. Benzer şekilde büyük bir şehirde tek imanlı bir kişi, ya da tek imanlı bir aile olabilirsiniz; bazen kiliseler yalnız olduklarını düşünüyor; ama Tanrı halen bizlere “*yalnız değilsiniz*” diyor: “evi yapmak ve kenti korumak için Seninle beraberim” diyor Tanrı.

Tekvin 2. bölümü hatırlayın: Tanrı “adamın yalnız olması iyi değildir” diyerek, Tanrı evliliği emredip kutsadı. Çünkü Tanrı insanı tek başına bireyler, yalnız kimseler olarak yaratmadı; ama Tanrı insanı imanlı ailer içinde ve imanlı kiliseler içinde yaşasın, tapınsın, hizmet etsin ve her şeyde Tanrı’dan zevk alarak Tanrı’nın görkemi için yaşasın diye yarattı.

Kurtuluşumuz bizi topluluk ilişkisine getiriyor. Mesih’in bir diğer adı olan İmmanuel “*Tanrı bizimle*” anlamına geliyor. İmmanuel tek kişilik bir Hristiyan ifadesi değil aynı zamanda, Mesih kendi kilisesinde de bizimledir.

kaynakça:

Reform Semineri Notu: Cassidy, Rev. David P., Let's Go Up To Zion;Praying the Psalms of Ascent as a Pilgrim People, Redeemer Presbyterian Church, 2009